

Hlídky noci

BPM

Ulice tě přijímá, život je tvoje šance.
Jen na to spoléhat se by byla ale chyba.
Chceš najít duši města, rozsekat ten kámen, patos
co se v tobě uhnízdil jako bahna nános.
Běžíš přímo proti zdi - narážíš do té zdi (čelem).
Krev se mísí s mrazem, kape ti na nosdry.
Postavíš se na zadní s vyplašeným koněm,
zdi prochcanou bolestí a zkornatělým stromem.
Říkaj ti, jak máš psát, a ty máš v sobě oheň
co zanechává stopy v těle jak ostnatej drát.
Můžeš se kát, můžeš se ptát,
můžeš si lhát, můžeš se smát.
Nakonec stejně budeš sám plnej cizích rad.
Nutěj ti desatero, říkáš: 'Díky spásu nechci,
nevidím v tom smysl, když jsem jak šelma v kleci,
co nemá žádnou potřebu dojít si pro spasení,
neboť už dávno vím, že Boha tady nikde není.'
A tak!

A ty furt držíš hlídky noci.
Luna je úplná a padá k tvému srdci.
A ty furt držíš hlídky noci,
ke kameni odcházíš, vždyť víš.

A ty furt držíš hlídky noci.
Luna je úplná a padá k tvému srdci.
A ty furt držíš hlídky noci,
ke kameni odcházíš, vždyť víš.

Na střeších města holubi předváděj balet,
zobou ti vločky sněhu, přijímáš to jak samet,
kterej ti zahladí jizvy, štěrbinu, rány,
cos nasbíral jako vrak z vajglů u čekárny.
Ploužíš se jak pod bílou lucernou,
motáš se jak opilý koráb každou kavárnou.
Čekáš až zhasnou, drhneš jak kartáč z podél zdi
a sleduješ, než to všechno odezní.
Za okny pořád svítí petrolejka hrozby,
že moloch přetne pavučiny, zbydou jenom prosby,
o trochu ticha, o trochu jemnosti,
a něhy, kterou ti vzaly roky démonovy povahy.
Pak vyvlečeš z pláště nahý platinový tělo,
pak se škrábeš v básni do rezavý báně,
víra je nebe a ty letíš jako káně,
umí zachytit echo, dokud samo nezní prázdně.

A ty furt držíš hlídky noci.
Luna je úplná a padá k tvému srdci.
A ty furt držíš hlídky noci,
ke kameni odcházíš, vždyť víš.

A ty furt držíš hlídky noci.
Luna je úplná a padá k tvému srdci.
A ty furt držíš hlídky noci,
ke kameni odcházíš, vždyť víš.